



MATXACOLATA

C R I S T I N A R E D O N D O

CONTE

CONTE

M A T X A C O L A T A

C R I S T I N A R E D O N D O

Cada matí es prenia una xocolata calenta. No podia amb el seu dia a dia, i el fet de prendre's una xocolata calenta li feia mirar la vida amb altres perspectives. A més havia llegit que la xocolata era antioxidant i retardava l'envelliment. Encara que la veritat era que la xocolata calenta no li queia gens bé. Des de la seva última ocupació, sofria diverses dolències físiques, sobretot estomacals. Un canvi de treball sobtat li havia ajudat a millorar algunes de les somatitzacions sofertes, però, el seu cos encara no era de pedra i sempre quedaven seqüeles.

A poc a poc, aquests danys estomacals s'havien convertit en mers danys col·laterals, ja habituals en la seva vida, i que desitjava veure desaparèixer amb el pas del temps. Encara que sovint, cometia l'error d'ignorar-los. Realment necessitava seguir prenent xocolata, perquè era el que més feliç li feia en aquells moments.

Cada matí seguia el seu ritual de desdijuni. Una xocolata negra calenta. Desfeta. Ben espesa. Aromàtica. El seu gran moment del dia. És igual quina fos la llaminadura per mantenir la gana a ratlla de després, aquella xocolata espessa s'havia convertit en el gran ritual del seu dia a dia. La seva necessitat vital per sentir-se despert i viu.

Un matí, mentre es delectava amb el sabor de la xocolata, va començar a sentir en el seu cos un dolor immens. L'estomac li donava puntades de dins a fora. Com a rajos de dolor que l'atacaven de manera intermitent. Un dolor que doblegava el seu cos i que, de tanta intensitat, no li permetia caminar. A cops de dolor, va cridar com va poder a una ambulància.

Mitja hora més tard, després d'analitzar-li tot el cos més de mil vegades, i de treure-li sang i mostres de tot el seu organisme, li dictaminaven sentència medica: no podia seguir prenent xocolata. Si seguia bevent la

seva tassa diària de xocolata, moriria en menys de dos mesos, però si, en canvi, s'oblidava de la xocolata per a tota la vida, podria seguir vivint.

La xocolata: aquella substància que tanta felicitat li regalava cada matí, ara s'havia convertit en un verí dolç que podria arribar a matar-ho si ho continuava consumint, i com si fos una broma pesada del destí, una infermera es va passejar davant la seva llitera amb un got calent de xocolata, i l'olor de la xocolata li va propinar encara un dolor més greu, però aquesta vegada en l'ànima.

No podia evitar-ho, havia de triar: o viure en la misèria de no provar la xocolata o morir pel plaure del delit matiner.

Llavors va decidir beure una última tassa de xocolata en la seva pastisseria preferida. Seria com el seu petit ritual de comiat. El metge no li havia parlat gens sobre prendre una última tassa. Solament li va parlar de "*Si segueix vostè prenent xocolata...*". Així que va anar a la seva pastisseria preferida. La millor de la seva ciutat. Tenien dolços de tot tipus. Una decoració exquisida. Un ambient immillorable. Era un lloc d'aquells que no només constitueix un delit per al paladar sinó també per als sentits. Va entrar en la pastisseria, va analitzar les taules lliures i va escollir la que donava al gran finestral al costat del carrer. Havia de gaudir de la seva última xocolata com manava la tradició: perdent-se en les vistes de les musaranyes de l'urbà, observant la gent passar al carrer, d'un costat cap a un altre, en el seu enrenou quotidià.

La cambrera, que era nova i no el coneixia, es va acostar amb una comanda en la seva safata: un te verd matxa recentment fet. Amb una desimboltura veloç li va deixar anar:

— Disculpi, li porto el te verd matxa que ha demanat.

La va mirar als ulls amb cara d'incredulitat, perquè encara no havia demanat la seva última xocolata, i sense que tingués temps a respondre, la cambrera li va deixar la tassa de te verd matxa davant les seves mans, i es va anar a atendre la trucada precipitada d'un altre client.

Va mirar al te verd matxa. No era xocolata. Ni feia olor de xocolata. Però era calent com la xocolata. I tenia escuma. Sempre li havia agradat l'escuma en les begudes calentes. Va acariciar la tassa amb les seves mans. Era agradable sentir la calor del te verd matxa. Gairebé tan agradable com la calor de la xocolata desfeta. Va agafar la tassa i se la va acostar als llavis. Li divertia la sensació de l'escuma fregant la pell dels seus llavis. Va xarrupar per inèrcia, gairebé sense adonar-se. Va assaborir. El gust, encara que estrany, li era plaent. Va tornar a xarrupar. Un benestar de tranquil·litat va inundar la seva ànima. El seu estomac es va calmar amb l'arribada del primer xarrup. Era com si aquell xarrup de te verd matxa apaivagués el seu dolor. Va tancar els ulls i va tornar a xarrupar. Va deixar que el seu esperit volés amb aquell xarrup. Es va relaxar. Se sentia abraçat per la sensació reconfortant d'aquella beguda calenta. Mai abans l'havia provat, però algú alguna vegada li havia comentat que el te verd matxa, com la xocolata, també era antioxidant i antienvelliment.

En obrir els ulls va mirar a la cambrera com anava atrafegada d'un costat cap a un altre. Intentant donar bon servei a tots. Aquella cambrera que sense saber-ho, amb el seu error, li havia salvat la vida. Va deixar la tassa sobre la taula. Mentre continuava assaborint el xarrup en el seu paladar. Va somriure. La decisió estava presa. Va descobrir que la felicitat també era un te verd matxa calent.

CRISTINA REDONDO



Cristina Redondo Cristina Redondo va néixer a Terrassa (Barcelona) el 1976. Llicenciada en Ciències Empresarials, Relacions Públiques i Màrqueting per ESERP Barcelona. *Business Administration per Staffordshire University*. Postgrau en Màrqueting i Comunicació per Universitat Autònoma de Barcelona.

Professionalment s'ha especialitzat en la Gestió Empresarial de la PIME, Màrqueting i Comunicació Estratègica tant a nivell digital com *offline*. Puntualment col·labora com a Conferenciant i Professora especialitzada en Màrqueting i Comunicació de l'Empresa.

En paral·lel, Cristina Redondo sempre ha sentit passió per la literatura i no només escriu ficció des de molt jove; sinó que també, col·labora com Columnista d'opinió en diversos mitjans digitals. Destaca, entre d'altres, la seva columna "*Il dolce far niente*" que publica habitualment amb el diari digital Diari de Sant Quirze, en la qual parla d'actualitat, literatura, tendències socials o qualsevol altre tema d'interès.

Actualment, Cristina Redondo centra la seva tasca de creació literària en la seva segona novel·la, un thriller ambientat en el món de l'art, i també en els relats curts. Alguns publicats en la seva web, on també pots llegir altres publicacions i col·laboracions de l'escriptora.



WWW.FACEBOOK.COM/REDONDOCRISTINA



WWW.INSTAGRAM.COM/REDONDOCRISTINA



WWW.TWITTER.COM/REDONDOCRISTINA